

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Qui més gran que Jo?

LA TRAMA: Gran Bretanya, 1675. John Wilmot, comte de Rochester, rep del rei Charles II l'encàrrec de crear una obra dramàtica a l'altura de la que va idear William Shakespeare per a la reina Elisabeth. Però el comte de Rochester té tres déus propis: el caprici exaltat, la depravació llibertina i la desmesura vital.

LA PEL·LÍCULA: Ens arriba amb un retard més que remarcable –i gairebé d'incògnit– *The Libertine*, producció anglesa del 2004. Dirigida pel novell Lawrence Dunmore (*videoclipper* de grups com Stereophonics) som davant d'un film pictòric, dels que fins no fa gens s'etiquetaven d'època. De capa i espasa, però amb més llicència per estimar (genitalment) que no pas per matar (coreogràficament). La cosa resultant viatjaria en l'equidistància triangulada: el *Casanova* de Fellini, *Les amistats perilloses* d'Stephen Frears i *Shakespeare in love* de John Madden. Amb música del no sempre inspirat Michael Nyman, guí de Stephen Jeffreys que beu les fonts de la biografia que Graham Greene va escriure sobre el comte de Rochester, el film s'articula en els cinc actes dramàtics –i canònics– del discurs te-

The Libertine
 Director: Lawrence Dunmore.
 Intèrprets: Johnny Depp, Samantha Morton, John Malkovich, Rosamund Pike, Carmen Maura. Gran Bretanya, 2004. 114 minuts.

atral renaixentista, sense oblidar el pròleg i l'epíleg definitius. En conjunt, posa en escena l'aventura d'un llibertí majúscul, a l'alçada de *cracks* com l'esmentat Casanova, el marquès de Sade, o el Don Juan sevillà... Personatges blasfems que, tot desafiant el poder establert, del rei a déu, ningú més gran que no pas Jo. S'immolen al neguit d'excessos sexuals, sense limitacions morals. Johnny Depp és el Llibertí. I malgrat la seva (im)pecable caracterització, viscuda, de cràpula excels, juguen a la seva contra els infantils registres interpretats a les ordres de Tim Burton. Produïda –i coprotagonitzada per John Malkovich fent de rei–, la pel·lícula és pròdiga en rareses: Carmen Maura n'és una regidora escènica no acreditada en el repartiment.

LA FRASE: "Segur que no us agradaré", confessa John Wilmot només començar. També ho xiuxiueja a l'epíleg del drama. I té més raó que un sant (pecador). Els personatges excessius no agraden. Gens. Perquè resulta que posen en evidència als mortals comuns, porucs i refotuts, d'arreu. Dels que prefereixen viure agenollats que no pas morir dempeus. I anar a votar. Ni que sigui en un referèndum descafeïnat.

LA RECOMANACIÓ: De majestàtica obligació per a cinèfils amb sentit aristocràtic. O demòcrates amb inclinacions llibertines. Anàrquiques.